

Олена Мамчич

Народилася в Чернігові. Доцентка кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидатка педагогічних наук. Докторка філософії у галузі педагогіки. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 9 збірок поезій. Членкиня літературної спілки «Чернігів». Головица Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівниця Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лавреатка Чернігівських літературних конкурсів «Книга року – 2017», «Книга року – 2018», лавреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

***

На престолі життя, в пелюстках супротивного болю,
Де так мало святих, легкокрилих надій,
У квітневих роках незбагненної дикої волі
Залишу свій останній, не вишитий сонцем сувій.
У небесних жнивях, на порозі ворожих розлучень,
Спазми днів щиросердих запалять вогні,
Поклонюся життю на зухвалій розхристаній кручі,
В порожнечу щедрот укладаючи ночі і дні.
У розкутих роках вже не вистачить сили на прощу,
Там і доля-суддя винуватих не знайде повік,
І в пориві небес знов покличе нас вітер на площу
За свободу буття не зруйнованих часом доріг...

***

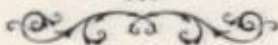
Під маскою взаємного кохання
У нетрях часу тільки вітер висе...
Він залишає у блуканні сірім
Щось неповторне, вічне, незбагненне...
Він теж несе свій хрест повз ночі
І ранки днів смугастих...
Пробігтися б йому землею,
Морями і мрійливими садами...
Хіба він зможе озирнутися у хмарах
І пісню заспівати наостанок?.. Чи схоче?..

***

Коли душа літала птахою,
А небо – квіткою і плахою,
Ти коней гнав під вітром ніжності...
Ті коні, що летіли поміж нас
Під вітром часу очманілого,
Зривали швидкоплинний час...
Під благом неба легкокрилого
Мережила зухвалість днів
В омані щедрості весняної...
І погляд осені зомлів...

***

Намалою це життя, намалою...
На оздоблену хибиу раму
Натягну папірець обдертий,
І не вистачить в лавці краму,
Що під фарбуховає жертву...
На обшарпану стіну повішу картину,
На облущену стелю накину крила,
І у спалаху серця вона загине,
І безславно пірне у потік безсило...
Часу обмаль у крику несамовитім,
Оповідки чужі на шматки роздерті,
А брехня фарбує надії ситі,
Балансує межею життя і смерті...

***

У неба – шалені очі,
Дивляться ночі в них – і самі шаленіють...
Від втоми, від блиску – червоні,
Від горя – багрові,
Від війни – мармурові...
На спомин залишу Вічність
У підвалинах свого серця...
Може, створиться щось незвичне
В оклику неба і тих очей незабгненних...

***

На осінньому бастіоні чужих
Де ти – свій?..
Час непостійних змін – у свічках,
Запалених випадково...
Витвір гаїв у безмежжі кам'яниці...
Чи кохаш?..
Чи здатен?..
Неси́ла...
Вічна згуба... Вічний мотив...
І нарешті змиває злива ті повені холодні...

***

У беззвучних звуках піснеспівів,
У прив'ялих запахах черешень,
У тернових дотиках бажання,
У роздертих сонячних провалах,
У засмучених прибуздах весни,
У тенетах пролісків замшілих,
У шалених степових ромасах,
У хвилястій ковилі зухвалій...
Всюди, де сувора плахта неба
Накриває віддзеркаллям сонце, –
Зупинись!
Не треба шукати кохання...

